

ОДИН ЗА ВСІХ І ВСІ ЗА ОДНОГО!

Продовжується активний набір дітей до відділення хокею ДЮСШ «Білий Барс». Чимало телефонують батьків, справді небайдужих до здоров'я та майбутнього власних синів, адже сучасних дітей досить складно відірвати від комп'ютера, телевізора та вулиці. Проте ми, демонструючи їм переваги занять спортом, допомагаємо зрозуміти, що гра в хокей – це, безумовно, командний вид спорту, де чітко діє правило: один за всіх і всі за одного. Справді, якщо гравці виходять на лід, то відчуття ліктя не полишає кожного з них упродовж всього матчу.

Євген Степанов, тренер відділення хокею ДЮСШ «Білий Барс»:

- Приймаємо хлопчаків різного віку, не відмовляємо нікому, позаяк ведемо відбір і комплектування груп, бо наразі триває процес становлення ДЮСШ «Білий Барс». Діти приходять із різним рівнем фізичної підготовки: одні вже гарно стоять на ковзанах, інші ж – роблять перші спроби триматися вільно на льоду. А ще є третя група дітей – це ті, яких батьки возили на тренування до Києва, тому вони вже навіть допомагають нам проводити підготовку новачків. І тим самим є прикладом до наслідування для малодосвідчених юних хокеїстів.

Отож упродовж лютого процес

формування команд завершиться і ми розпочнемо повноцінні тренування, плакаючи надійну зміну для хокейного клубу «Білий Барс».

Сказати чесно, у тренера цікава робота, ти – друг, наставник, порадник і помічник для своїх вихованців. А якою гордістю сповнюється серце тренера, коли бачиш результати – і не лише командні, а й кожної окремо взятої дитини. У ДЮСШ є один хлопчик, якому зараз 4 роки, але я вже бачу, що його чекає велике хокейне майбутнє, якщо він і надалі наполегливо займатиметься цим видом спорту. Поки що кумедно чути він його тата, що цей хлопчина, навіть засинаючи, не випускає з рук ключку.

Так, є хлопчаків, які прийшли на Льодову арену навчитися справжньої хокейній грі, але майбутнє своє з великим спортом не пов'язують. Та ким би вони не стали в дорослому житті, любов до хокею, я впевнений, у їхніх серцях залишиться на все життя.

Зізнаюся, за цей короткий час у нас склалися свої традиції. Наприклад, після кожного тренування, зокрема після фінального свистка, робимо всією командою завершальне коло ареною, потім стаємо в круг і скандуємо: «Білий Барс». Це виховує патріотизм і, звичайно, згуртовує команду, вихованці якої у перспективі гратимуть за хокейний клуб міста «Білий Барс».

На сьогодні до відділення хокею

Таких подарунків у житті майбутньої хокейної зірки буде чимало. Але цю першу футболку він запам'ятає назавжди!

записалося більше 120 хлопчиків, а це для Білої Церкви, як на мене, досить переконливий результат, серйозний показник. Так, нелегко опанувати секрети хокейної майстерності, але, попри всі труднощі, лише 2 дитини із 120 відмовилися за 2 місяці від тренувань. А це багато про що говорить.

Коли діти на тренуванні діляться на команди і просто грають у хокей чи біжать естафету, я чую, як вболівають їхні батьки. І поки що неважливо – забив син шайбу чи ні, головне – вони з кожним днем

розуміють, що діти зростаються в атмосфері справжньої чоловічої дружби і здорової конкуренції.

А взагалі, я переконався: Біла Церква – спортивне місто. Чесно кажучи, ніхто не очікував такого ажіотажу від білоцерківських вболівальників, коли грає клуб «Білий Барс» на чемпіонаті Професійної хокейної ліги (ПХЛ). Усі розуміють, що з 8 команд, які грають у ПХЛ, – це наймолодший колектив, але перспектива в команди «Білий Барс» є, ми віримо, що їхні перемоги ще попереду.

Костянтин Пастушенко:

- У свій час я також займався хокеєм, але стан мого здоров'я не дозволив утілити в життя цю заповітну мрію. Ось уже півроку цією справою наполегливо займається мій син Денис, жод-

ного разу за цей час він не відмовився йти на тренування, я бачу, як горять його очі, і, чесно кажучи, гордість за сина перепоповнює душу.

Дуже добре, що в нашому місті є такий прекрасний заклад, куди можна прийти на корисний відпочинок усією родиною, повболівати на справжніх хокейних матчах, а головне – діти займаються тими видами спорту, які за останні 20 років, у зв'язку з відсутністю тренувальної бази, у Білій Церкві практично не розвивалися.

Тетяна Осадча:

- Моїй доньці Ангеліні 6 років. Ми з нею відвідали чимало гуртків і секцій, але такого вогника, який з'явився в очах дитини, коли ми вперше переступили поріг Льодової арени, я до цього не бачила. Сьогодні вона залюбки поспішає на кожне тренування, уже впевнено стоїть на ковзанах, щоразу радіє, коли

навчається чомусь новому. І навіть коли заб'є колінце, то мужньо встає і зовсім не скаржиться. Я не тішу себе мрією, що Ангелінка стане відомою фігуристкою, але заняття цим видом спорту дасть змогу розвиватися фізично, зміцнювати здоров'я, тренувати координацію, силу волі, і головне для дівчинки – гарну поставу.

Зоя Давидкова:

- У нас все почалося із замовлення ковзанів Дідусю Морозу під ялинку. З ними прийшли на Льодову арену і дізналися, що працює спортивна школа. Мою доню звати Кіра, ходимо на фігурне катання ще з двома подружками. Усім трьом

дуже подобається. Одне заняття в дівчаток проходить у хореографічному класі, друге – обов'язково на ковзанах. Повернувшись додому, донька «продовжує тренування», демонструючи те, чому навчилася. Ми завжди радіємо успіхам своєї доні і віримо в неї.